

Hosszas franciaországi csavargás után 1910-ben Joachim rövid időre hazatért Magyarországra. Családjával – Szeged és Budapest mellett – a Felvidéken töltött hosszabb időt. Szállást és alkotóházat a festői Bártfafürdőn (ma: Bardejovské Kúpele) a hatalmas Schedel-villa nyújtott számukra. Az itt festett alkotásokból Joachim még helyben kamarakiállítást rendezett a fürdőhely nagyszállójának báltermében, megbotránkoztatva a konzervatív közönséget a századfordulós erotika szellemétől megérintett aktképeivel. A „bártfai korszak” legemlékezetesebb képévé mégis a kritika által is sokat méltatott *Kapálók (Krumpliszedők)* című festmény vált. A művész élénk, kontrasztos színekben – a svájci szimbolista mester, Ferdinand Hodler alpesi képeit idéző táji háttér előtt – jelenítette meg a bártfai járásban akkor még élő vidéki szokást: amikor a tót menyecskék a nyár végi földeken hétköznapi népviseletben kapákkal szedik fel a burgonyát. Joachim az „asszonyok a mezőn” témakört csaknem azonos kompozíciókban, különböző méretekben számtalanszor megfestette a későbbiekben, sokféle címvariáció alatt (*Kapáló tót leányok, Kapáló asszonyok, Krumpliszedők* stb.). A nagy méretű eredeti vászonképet a fővárosi Nemzeti Szalon, majd 1911 elején a Szegedi Tavaszi Tárlat is bemutatta a Kultúrpalotában. (A kiállítás katalógusában rendkívül magas, 6000 korona eladási árért kínálták, míg a többi Joachim-művet csupán 350 és 600 koronáért.) A múzeum ezután évtizedekre elraktározta. Idővel a kép szignója szinte észrevétlenné vált a besötétedett festékfelszín miatt; egyéb azonosító képjelzet híján a mű alkotójának kiléte pedig feledésbe merült. A mostani kiállítás előkészületei során azonosították és restaurálták Szabó Tamás vezetésével.

